

สมาคมความกลมกลืนแห่งองค์สามในประเทศจีน

สมาคมลับที่ชาวจีนโพ้นทะเลพากันตั้งขึ้นในดินแดนต่าง ๆ นั้น ล้วนแต่ได้รับอิทธิพลจากสมาคมองค์สามทั้งในด้านการจัดรูปแบบ คติความเชื่อ และพิธีกรรมต่าง ๆ ในบทที่ 1 นี้ ผู้เขียนจึงมุ่งเสนอโดยสังเขปถึงเรื่องราวของสมาคมลับนี้ในประเทศจีน เพื่อเป็นแนวทางเชื่อมโยงให้เข้าใจสมาคมลับอันมีในประเทศไทยได้ดียิ่งขึ้น โดยแบ่งขอบเขตของการศึกษาออกเป็น

- ประวัติความเป็นมาของสมาคม
- การจัดองค์กรและกฎข้อบังคับ
- พิธีกรรมในการรับสมาชิกใหม่
- เครื่องหมายและภาษาลับของสมาคม

ประวัติความเป็นมาของสมาคม

ตำนานของสมาคมองค์สามกล่าวไว้ว่า ในปีที่ 13 แห่งรัชกาลคังซี¹ พวกอนารยชนเผ่าชี่ลูทางทิศตะวันตกโดยยกทัพมาตีประเทศจีน และได้บุกมาจนถึงเมืองก้านท่งกวน เจาเมืองและกรมการไคแตงทหารออกสู้รบพวกชี่ลู แต่ก็สู้ไม่ได้ จึงส่งคนเดินทางมาขอกำลังทหารเพิ่มเติมจากเมืองหลวง (กรุงปักกิ่ง) เมื่อคนส่งข่าวเดินทางมาถึงกรุงปักกิ่ง ก็ไคเซา เฝ้าพระเจ้าคังซี และกราบทูลเรื่องราวทั้งหมดให้พระองค์ทรงทราบ พระเจ้าคังซีโปรดเกล้าฯ ให้ออกประกาศว่า ถ้าใครอาสาไปปราบพวกชี่ลูไค พระองค์จะพระราชทานรางวัลเป็นเงิน

¹ ตรงกับ ค.ศ. 1674 (พ.ศ. 2217) คังซีปีที่ 1 ตรงกับ ค.ศ. 1662

* จากการศึกษาคนควาพบว่า ข้อเท็จจริงบางอย่างในตำนานภูมิศาสตร์เกี่ยวกับสถานที่ต่าง ๆ ที่ปรากฏในตำนานของสมาคมองค์สามนั้นคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงไปบ้าง

10,000 คำสิงทอง และแต่งตั้งให้เป็นขุนนางปกครองผู้คน 10,000 ครอบครัว
 มีวัดแห่งหนึ่งชื่อว่า วัดเส้าหลิน ตั้งอยู่บนภูเขาจิ่วเหลียน อำเภอหลง
มณฑลฝูเจี้ยน พระสงฆ์ในวัดนี้มีอยู่ด้วยกัน 128 รูป ใคร่เรียนวิชาเพลงอาวุธ
 ต่าง ๆ และมีความสามารถมากในกรรรม เมื่อพระสงฆ์เหล่านี้ทราบข่าวจากใบ
 ประกาศของทางการ ก็เขอาสาว่าจะ เป็นผู้นำกองทัพออกไปปราบพวกซี้ลู่ ฝ่าย
 พระเจ้าคังซี เมื่อใดที่อาสาสมัครแล้ว ก็ทรงยินดีมาก และโปรดเกล้าฯ ให้
 แต่งตั้งขุนนางผู้ใหญ่คนหนึ่งชื่อ เจิ้งจวินตะ เป็นหัวหน้ากอง เกี้ยกกาย คุมกองทัพ
 ร่วมเดินทางไปกับพระสงฆ์ 128 รูป

กองทัพจีนภายใต้การนำของพระสงฆ์ 128 รูปและเจิ้งจวินตะได้รบอย่าง
 กลาหาญและด้วยความเฉลียวฉลาด ภายหลังก็ปราบพวกซี้ลู่ได้ พวกอนารยชนขอ
 เจริญสาสงบศึก เมื่อ เหตุการณ์สงบเรียบร้อยแล้ว พวกพระสงฆ์และกองทัพจีนก็ เดินทาง
 กลับกรุงปักกิ่ง พระเจ้าคังซีได้ทรงจัดงานเลี้ยงต้อนรับ ทรงปูนบำเหน็จให้
 แก่พระสงฆ์และทหารทุกคน เจิ้งจวินตะได้รับการแต่งตั้งให้ เป็นอุปฮาดการทหาร
 ประจำมณฑลหูหนาน¹ ส่วนพวกพระสงฆ์ปฏิเสธไม่รับยศศักดิ์และตำแหน่ง ขอรับเงิน
 10,000 คำสิงทองกลับไปทำนุบำรุงวัด พระเจ้าคังซีก็ทรงยอมตามคำขอนี้ และ
 โปรดเกล้าฯ ให้ เป่าประกาศความดีความชอบของ พระสงฆ์วัดเส้าหลินและ เจิ้งจวิน
 ตะให้ประชาชนทราบโดยทั่วกัน

เจิ้งจวินตะและพระสงฆ์ 128 รูปได้ปราบปรามพวกอนารยชนเผ่าซี้ลู่มา
 ด้วยกัน จึงสนิทสนมชอบพอกันมาก ดังนั้นก่อนที่จะแยกย้ายจากกันไป เจิ้งจวินตะ
 จึงได้จัดงานเลี้ยงอำลาขึ้น แล้วทั้งสองฝ่ายเลยกระทำสัตย์สาบาน เป็นพี่น้องกัน
 หลังจากนั้นเจิ้งจวินตะก็ เดินทางไปรับตำแหน่งใหม่ที่มณฑลหูหนาน ส่วนพวกพระสงฆ์
 ก็ออกจากเมืองปักกิ่งกลับไปยังวัด เส้าหลินที่มณฑลฝูเจี้ยน

¹ มณฑลหูหนานปัจจุบันแบ่ง เป็น 2 มณฑล คือ มณฑลหูเป่ย์ และมณฑลหูหนาน

การที่เจ้จวินตะสาบาน เป็นพี่น้องกับพระสงฆ์ 128 รูปนั้น ใ้คิดว่าไปถึง
ขุนนางกัณดิน 2 คน คือ จางจิ้งชิว และเจินเสียงกวน ขุนนาง 2 คนนี้อัจฉาริษา
เจ้จวินตะมานานแล้ว และคอยหาโอกาสโค่นเจ้จวินตะอยู่เสมอ จึงไปทูลยุ้ง
พระเจ้าตั้งชื่อว่า เจ้จวินตะคงจะคิดมักใหญ่ใ้สูง ถึงใ้โคไปสาบาน เป็นพี่น้องกับ
พระสงฆ์กรบแห่งวัดเส้าหลิน เจ้จวินตะและพระสงฆ์เหล่านั้นคงจะร่วมมือกันก่อ-
กบฏ ลมราชบัลลังก์เป็นแน่ พระเจ้าตั้งชื่อทรง เชื่อคำยุ้ง จึงไปรุดเกล้า ๆ ใ้
จางเจ้จิว เป็นข้าหลวงนำทหารไปเฝ้าวัดเส้าหลิน และใ้หมาพระสงฆ์ในวัดใ้หมก
ส่วนเงินเสียงกวนนั้นใ้เชิญพระราชโองการไปประหารชีวิตเจ้จวินตะใ้หมดทุกวันนี้

เจ้จวินตะถูประหารชีวิตตามพระราชโองการ ส่วนพระสงฆ์ 128 รูป
แห่งวัดเส้าหลินนั้นหนีรอกออกจากวัดมาได้เพียง 18 รูป ไ้วิ่งหนีกระเซอะกระ-
เซิงมาตลอดทั้งคืน จนกระทั่งมาถึงปากอ่าวโคงฉางซา ขณะนั้นอากาศหนาวจัด
หิมะตกหนัก หมอกก็ลงมากจนมองไม่ใ้เห็นทาง มีพระสงฆ์อยู่ 13 รูปที่ทนพิษบาดแผล
ความหนาว และความหิวโหยไม่ใ้ได้ จึงถึงแก่ภรรณาไป เลยเหลือพระสงฆ์อยู่
เพียง 5 รูปเท่านั้น พระสงฆ์ทั้ง 5 รูปใ้ช่วยกันฝังศพพระสงฆ์ 13 รูปใ้ที่ริมอ่าว
แล้วรีบเดินทางหนีต่อไป ในระหว่างที่หนีการไล่ล่าของทหารแมนจูนั้น พระสงฆ์
ทั้ง 5 ไ้พบปาฏิหาริย์หลายอย่าง เช่น ขณะที่เดินอยู่ริมแม่น้ำแห่งหนึ่ง ไ้เห็นกระ-
ถางรูปสามขา มีหูข้างเดียวลอยคามา มา จึงเก็บขึ้นมากู เห็นบนตัวกระถาง
รูปจาริกอักษรไว้ว่า "ลมกลางราชวงศ์ซิง ขึ้นฟูราชวงศ์หมิง" และ "ประพาศิตาม-
เจตนากรรมของฟ้า" เมื่อหนีทหารแมนจูมาถึงแม่น้ำอีกแห่งหนึ่ง สะพานข้ามแม่น้ำ
ซึ่งทำควยไม้กระดาน 2 แผ่น (the two - plank bridge) ถูกทำลายไป
จึงข้ามฟากไม่ใ้ได้ ทันใ้ใ้โคนั้นก็มีก้อนหินเรียบ ๆ โยลขึ้นมามากมายตามแม่น้ำส่วนที่-
ต้น เพื่อใ้พระสงฆ์ทั้ง 5 เดินข้ามแม่น้ำไปใ้ได้ ฯลฯ ในที่สุดพระสงฆ์ 5 รูปนี้ก็ใ้
กระทำสัตย์สาบานต่อหน้าฟ้ากันว่า ไม่ว่าใ้เกิดอะไรขึ้น พวกคนทั้ง 5 จะขอร่วม
เป็นร่วมตายกันตลอดไป จะขอแค้นใ้พระสงฆ์รวมสำนัก และจะช่วยกันล้มล้าง
ราชวงศ์ซิง ขึ้นฟูราชวงศ์หมิง

พระสงฆ์ทั้ง 5 ได้ดำเนินการรวบรวมคนหนุ่มมา เป็นสมัครพรรคพวก เพื่อเป็นกองกำลังในการล้มล้างราชวงศ์ซิง การดำเนินงานนี้ได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลหลายฝ่าย เช่น จากพ่อค้ามา 5 คน โจร 5 เสือแห่งภูเขาหลงหู และจากเงินจินหนาน ผู้ซึ่งเคยรับราชการ เป็นขุนนางผู้ใหญ่ในราชวงศ์ซิง แต่ต่อมาเกิดท้อใจว่าทำดีไม่ไถ่ จึงลาออกจากราชการ ไปจำศีลภาวนาศึกษาลัทธิเต๋าอยู่ที่ถ้ำไปเฮอะ เงินจินหนานได้ทำหน้าที่เป็นอาจารย์ (ที่ปรึกษา) ของพระสงฆ์ทั้ง 5

เมื่อรวบรวมผู้คนได้มากแล้ว เงินจินหนานก็หาฤกษ์ยามที่เป็นมงคลแล้ว ประชุมคนทั้งหมดทำพิธีสาบานตัว เป็นพี่น้องกัน และสาบานว่าจะร่วมมือกันต่อต้านราชวงศ์ซิงตลอดไป จากนั้นผู้ก่อการเหล่านี้ได้จัดตั้งกองทัพขึ้น แบ่งผู้คนออกเป็นกองต่าง ๆ และเริ่มสู้รบกับพวกทหารหลวง รบครั้งแรก ๆ ก็ได้ชัยชนะ ต่อมาเกิดรบแพ้ แม่ทัพใหญ่वानหยุนหลง ได้ตายในที่รบ

ภายหลังจากที่ทำพิธีตั้งศพวานหยุนหลงอย่างสมเกียรติแล้ว เงินจินหนานได้เรียกประชุมพวกพี่น้องร่วมสาบาน ชี้แจงให้เห็นว่ายังไม่พร้อมที่จะทำการล้มล้างราชวงศ์ซิง เนื่องจากกำลังคนที่มีอยู่ยังไม่เพียงพอ ให้ออกตระเวนไปก่อน จนกว่าจะถึง เวลาที่เหมาะสมจึงค่อยทำการ สิ่งที่ควรทำในขณะนี้ก็คือ ให้ทุกคนแยกย้ายกลับถิ่นฐานเดิมของตน เปลี่ยนชื่อแซ่ใหม่ เพื่อความปลอดภัย เกลี้ยกล่อมหาพี่น้องร่วมสาบานให้ไต่มาอีก ๆ แล้วจึงค่อยมารวมตัวกันใหม่ เพื่อสู้รบกับพวกแมนจูโค่นล้มราชวงศ์ซิงให้ได้ ที่ประชุมเห็นด้วยกับความคิดนี้ จึงร่วมมือกันจัดตั้งสมาคมองค์สามขึ้น เพื่อให้เป็นศูนย์รวมของพวกคน และแบ่งสมาคมออกเป็น 5 สาขาใหญ่ประจำอยู่ในมณฑลฝูเจี้ยน กวางตุ้ง ยูนนาน หูหนาน - หูเป่ย์ และจีเจียงตามลำดับ

ที่ประชุมได้ยกย่องให้พระสงฆ์ทั้ง 5 เป็นบรรพบุรุษของสมาคม (The Five Ancestors) และมอบหมายให้เป็นผู้รับผิดชอบสาขาของสมาคมแห่งละรูป ในที่สุดทั้งหมดได้ช่วยกันคิดสัญลักษณ์ลับของสมาคม อีกทั้งภาษา คำกลอน รหัส ตลอดจนจนถึง เครื่องหมายต่าง ๆ เพื่อให้สมาชิกของสมาคมซึ่งกระจัดกระจายไปทั่ว

ประเทศจกจำพวกเดียวกันได้ในยามที่พบกัน¹

ส่วนดอกเตอร์ ซุนยั๊กเซ็นได้เขียนถึงประวัติของสมาคมนี้ไว้ว่า เมื่อ

¹ เรียบเรียงจาก - กจช. คาร่าอั้งยี่ (ภาษาจีน) 30 ตุลาคม ร.ศ. 130 (พ.ศ. 2454)

- L.F. Comber, Chinese Secret Societies in Malaya: A Survey of the Triad Society from 1800 to 1900 (New York: J.J. Augustin Incorporated Publisher, 1959), pp 4 - 8 .

- Frank Robertson, Triangle of Death (London: Transworld Publishers Ltd, 1978), pp 168 - 169 .

- W.A. Pickering, "Chinese Secret Societies and their Origin," J.R.A.S.S.B. (Vol. 1, 1878), pp 63 - 84 .

เนื่องจากต้อง เก็บเรื่องราวของสมาคมตัวอย่างลับ ๆ ไหนจากการตรวจตราของรัฐบาล สมาคมองค์สามจึงมีได้พิมพ์ตำนานที่แสดงประวัติของสมาคม พิธีกรรม ตลอดจนถึงสัญลักษณ์ลับต่าง ๆ ออกเผยแพร่แก่มวลชนสมาชิก สมาคมลับ ทอดเรื่องราวเหล่านี้โดยใช้วิธีการบอกเล่า และอาจจะคัดลอกเก็บไว้ เป็นคู่มืออย่าง แต่ถึงคัดลอกไว้ไม่ก็ฉบับ การบอกเล่าควยปากและการคัดลอกทำใหม่มีการ เปลี่ยนแปลง เนื้อเรื่องไปบ้าง ดังนั้นฉบับต่าง ๆ ที่เขียนถึงประวัติความเป็นมาของ สมาคมจึง เหมือนกัน เฉพาะโครง เรื่องใหญ่ และจะต่างกันในคำรายละเอียด ย่อย

ในประเทศไทยผู้เขียนบท เอกสารจีน 1 เล่ม เป็นฉบับตัว เขียน ไข พู่กันและหมึกดำ เขียนโดยสมาคมลับอั้งยี่ในประเทศไทย เล่าถึงประวัติความเป็นมา พิธีกรรม และกฎข้อบังคับของสมาคมองค์สามในประเทศจีน ปัจจุบัน เอกสารฉบับนี้เก็บอยู่ที่กองจดหมาย เหตุแห่งชาติ กรมศิลปากร ไขชื่อว่า "คาร่าอั้งยี่ (ภาษาจีน) 30 ตุลาคม ร.ศ. 130".

พวกแมนจูกลางราชวงศ์หมิง แล้วตั้งตนขึ้น เป็นผู้ปกครองประเทศจีนนั้น¹ ผู้ที่จงรักภักดีต่อราชวงศ์หมิง ไครวมกลุ่มกัน คำเนิการต่อต้านรัฐบาลแมนจูหรือราชวงศ์ชิง และโคก่อกบฏขึ้นหลายครั้ง แต่ได้รับการปราบปรามอย่างหนักจากกองทัพของรัฐบาล อย่างไรก็ตามผู้ที่จงรักภักดีเหล่านี้ก็ยังไม่ละความพยายามที่จะล้มล้างราชวงศ์ชิงให้โคก่ แล้วฟื้นฟูราชวงศ์หมิงขึ้นมาใหม่ จึงยังคงคำเนิการต่อต้านรัฐบาลแมนจูเรื่อยมาจนถึงรัชสมัยพระเจ้าคังซี (พ.ศ. 2204 - พ.ศ. 2265) ในสมัยนี้ราชวงศ์ชิงโคก่เข้มแข็งขึ้นกว่า เดิมมาก การเคลื่อนไหวของพวกกบฏจึงประสบความพ่ายแพ้อยู่เนือง ๆ และโคก่ได้รับความเสียหายอย่างหนัก ถึงตอนนี้กลุ่มผู้จงรักภักดีต่อราชวงศ์หมิง เริ่มตระหนักว่าพวกตนไม่สามารถจะล้มล้างราชวงศ์ชิงโคก่ภายในระยะเวลาอันสั้น ทั้งยังมองเห็นว่าการเคลื่อนไหวต่อต้านอย่างลับ ๆ จะปลอดภัยและโคก่ผลดีกว่าการต่อสู้กับรัฐบาลแมนจูอย่างเปิดเผย จึงโคก่ก่อตั้งสมาคมองค์สามขึ้น เพื่อให้สมาคมนี้คำเนิการสืบทอดความรู้สึกชาตินิยม ความคิดที่จะฟื้นฟูราชวงศ์หมิง จากคนรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง และเคลื่อนไหวต่อต้านราชวงศ์ชิงไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ สมาคมลับนี้มีสาขาแผ่ขยายไปทั่วประเทศ และตั้งคำขวัญไว้ว่า "ล้มล้างราชวงศ์ชิง ฟื้นฟูราชวงศ์หมิง" (ผ่าน ชิง พู่ หมิง)²

กลุ่มผู้ก่อตั้งสมาคมลับนี้มีความเห็นว่า จะคงเผยแผ่ความรู้สึกชาตินิยมต่อราชวงศ์หมิงในหมู่ชนชาวบ้านซึ่ง เป็นชนชั้นที่รัฐบาลแมนจูไม่คอยสนใจ เมื่อเป็น

¹ ราชวงศ์หมิง (พ.ศ. 1911 - พ.ศ. 2187) กองทัพแมนจูเข้ายึดกรุงปักกิ่งโคก่ในปี พ.ศ. 2187 แล้วสถาปนาราชวงศ์ชิงขึ้นปกครองประเทศจีน (พ.ศ. 2187 - พ.ศ. 2455) โดยมีพระเจ้าซุนจิ (Shun Chih) เป็นกษัตริย์องค์แรก (พ.ศ. 2187 - พ.ศ. 2204) กษัตริย์องค์ต่อมาคือ พระเจ้าคังซี (K'ang Hsi) ครองราชย์ระหว่างปี พ.ศ. 2204 - พ.ศ. 2265

เช่นนี้สมาคมก็จะดำเนินการต่าง ๆ ใกล้เคียง และรักษาอุดมการไว้ได้อย่างมั่นคง เหตุที่กลุ่มผู้ก่อตั้ง (สมาคม) ไม่สนใจที่จะชักชวนให้กลุ่มปัญญาชนมาร่วมอุดมการด้วยนั้น เพราะมีความมั่นใจว่าบุคคลเหล่านี้จะถูกสิ้น เขาไป อยู่ในระบบราชการ ข้าราชการและตำแหน่งที่ราชวงศ์ซึ่ง เสนอให้

ทางคานวิลเฟรด ไบลธ์ (Wilfred Blythe) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตำนานที่แสดงประวัติของสมาคมไว้ว่า ตำนานเรื่องนี้คงจะมีที่มาจากแหล่งต่าง ๆ หลายแหล่ง สมาคมองค์สามคงจะนำเรื่องราวจากเหตุการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้นในมณฑลฟูเจี้ยน ประวัติวัดเส้าหลินในมณฑลโฮนาน บางตอนของนิยายอิงประวัติศาสตร์ ตำนาน และจากความเชื่อทางศาสนาต่าง ๆ เช่น ลัทธิเต๋า รวมทั้งศาสนาพุทธ (มหายาน) ผสมผสานเข้าด้วยกัน แล้วเรียบเรียงขึ้นเป็นประวัติของสมาคม และปีที่ก่อตั้งสมาคมนี้คงจะในราวปี พ.ศ. 2217²

¹Sun Yat - sen, San Min Chu I, The Three Principles of the People, ed. L.T. Chen (Shanghai, 1927), pp 57 - 60 and Memories of a Chinese Revolutionary (Taipeh, 1933), pp 164 - 166 Quoted in Jean Chesneaux, Secret Societies in China, in the Nineteenth and Twentieth Centuries, trans. Gillian Nettle (Hong Kong: Heinemann Educational Book (Asia) Ltd, 1971), pp 68 - 70, 145 - 146.

Frank Robertson เขียนไว้ในหนังสือ "Triangle of Death" ว่า กอกลองเตอรุ่นปักเห็นสมัคร เขาเป็นสมาชิกของสมาคมองค์สาม เมื่อประมาณปี ค.ศ. 1886 (พ.ศ. 2429)

²Wilfred Blythe, The Impact of Chinese Secret Societies in Malaya, (London: Oxford University Press, 1969), pp 526 - 527 .

ปี พ.ศ. 2217 ที่ระบุว่า เป็นปีที่ก่อตั้งสมาคมองค์สามนั้น นอกจากงานของ Wilfred Blythe แล้ว ยังมีงานคนควาเรื่องอื่น ๆ ที่ระบุปี พ.ศ. นี้ อาทิ เช่น งานคนควาของ - W.A. Pickering, "Chinese Secret Societies and their Origin, J.R.A.S.S.B. (A.D. 1878), p 64 .

- L.F. Comber, Chines Secret Societies in Malaya ... (A.D. 1959), p 4.

- Frank Robertson, Triangle of Death (A.D. 1978), p 167 .

จากหลักฐานต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า สมาคมองค์สามโลกก่อตั้งขึ้นในรัชสมัยพระเจ้าคังซี เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2217 โดยกลุ่มผู้จงรักภักดีต่อราชวงศ์หมิง มีจุดมุ่งหมายที่จะล้มล้างราชวงศ์ชิง แล้วฟื้นฟูราชวงศ์หมิงขึ้นมาใหม่

สมาคมองค์สามแพร่หลายอย่างกว้างขวางในหมู่ประชาชนทางภาคใต้ของประเทศจีน และนอกจากชื่อนี้แล้ว (ความกลมกลืนแห่งองค์สาม) สมาคมยังมีชื่ออื่น ๆ อีกหลายชื่อ เช่น สมาคมสามแตร สมาคมฟ้าดิน (สมาคม) ประตุแห่งทง (สมาคม) ครอบครวัทงและพรรคทง¹ เป็นต้น สำหรับสาขาของสมาคมนี้มีอยู่มาก-

จูหยวนจาง (ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์หมิง) เมื่อขึ้นครองราชย์แล้วทรงใช้ปีรัชกาลว่า "ทง หู่, 洪武" สมาคมองค์สาม จึงนำคำว่า "ทง, 洪" มาเป็นอีกชื่อหนึ่งของสมาคม และใช้คำนี้เป็นแซ่ของสมาชิกสมาคมควย

"Once again a man of the people reached the throne through popular revolt. He was of the surname Chu, and took the dynastic title of T'ai Tsu (First Ancestor) and the reign tile of Hung Wu (Extensive and Martial). He is commonly known as the "Beggur Emperor" and his success in freeing China from alien rule has stimulated secret society leaders ever since. In particular, the Triad Society of later years regarded him as its First Ancestor, and adopted the character "Hung" as the "family name" of its members." (from Wilfred Blythe, The Impact of Chinese Secret Societies in Malaya p 20)

คำว่า "ทง, 洪" นอกจากจะเป็นวิสามานยนาม หมายถึง แซ่ ทง แล้ว ยังเป็นคำขยายควย แปลว่า มาก เช่น "ทง ส่วย, 洪水" หมายถึง น้ำท่วม อักษรทง, 洪 ตัวนี้จะพ้องเสียงกับอักษรทง, 紅 อีกตัวหนึ่งซึ่งแปลว่า สีแดง เช่น 紅花, ทง ฮัว แปลว่า ดอกไม้แดง ควยเหตุนี้จึงมีบางคนเข้าใจผิด นำคำว่า "ทง, 紅" ซึ่งแปลว่า สีแดง มาใช้เรียกสมาคมองค์สาม

มาย สาขาที่สำคัญ คือ สมาคมที่อยู่อาสี และสมาคมคาบเล็ก ส่วนบทบาทของสมาคมและสาขานั้นมีทั้งการให้ความสงเคราะห์แก่คนต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน แกมวอลสมาริก และเป็นผู้นำในการต่อสู้ทางการเมือง สมาคมและสาขาได้ก่อความวุ่นวายทางการเมืองขึ้นหลายครั้ง เช่น ในปี พ.ศ. 2330 สาขาของสมาคมที่เกาะไต้หวันก่อกบฏเป็นเวลา 1 ปี พ.ศ. 2352 ก่อความวุ่นวายที่มณฑลเกียงสี (Kiangsi) พ.ศ. 2360 ก่อการจลาจล สลับกับทหารหลวงที่มณฑลเกียงสี และมณฑลกวางตุ้ง (Kwangtung) พ.ศ. 2375 สมาคมองค์สามร่วมมือกับชาวเขาเผ่าเขาก่อกบฏขึ้นที่มณฑล กวางตุ้ง มณฑลกวางสี (Kwangsi) และมณฑลหูหนาน (Hunan) ปี พ.ศ. 2393 สมาคมโคกก่อความวุ่นวายครั้งใหญ่ขึ้นที่มณฑลกวางตุ้ง และมณฑลกวางสี สมาคมดำเนินการโคกอย่างมีประสิทธิภาพ ยึดโคกเมืองสำคัญหลายเมือง (ยึดโคกในปี พ.ศ. 2394) และแผ่ขยายการปฏิบัติงานออกไปเรื่อย ๆ อย่างไรก็ดีตามกองทัพจีนซึ่งได้รับความช่วยเหลือจากมหาอำนาจตะวันตกสามารถปราบกบฏนี้โคกในปี พ.ศ. 2397

ในปีเกี่ยวกับที่สมาคมองค์สามก่อความวุ่นวายขึ้นที่มณฑลกวางตุ้ง และมณฑลกวางสีนั้น (พ.ศ. 2393) หงซิวฉวนโคกเป็นผู้นำก่อกบฏโคกเผิงขึ้นที่ตำบลจินเทียน อ่าเกอ กุยผิง ฉีเยน มณฑลกวางสี เชื่อกันว่าสมาคมองค์สามได้เข้าไปมีส่วนร่วมในกบฏโคกเผิงด้วย แต่ต่อมาเกิดความขัดแย้งกันในค่านความเชื่อ จึงแยกตัวออกมา พวกโคกเผิงมีความเชื่อในศาสนาคริสต์ ส่วนพวกสมาคมนับถือศาสนาพุทธและลัทธิเต๋า

ในช่วงเวลาที่ใกล้เคียงกันนี้ (พ.ศ. 2396) สมาคมคาบเล็ก (สาขาของสมาคมองค์สาม) ก่อกบฏขึ้นที่เมือง เอหมิง (Amoy) และ เมือง เซี่ยงไฮ้ (Shanghai) สมาคมสามารถยึดเมือง เซี่ยงไฮ้อยู่ได้นานถึง 17 เดือนเศษ (กันยายน พ.ศ. 2396 - กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2398)

สมาคมองค์สามก่อความวุ่นวายทางการเมือง อยู่เสมอในมณฑลต่าง ๆ ทางภาคโคก เช่น มณฑลหูหนาน มณฑลเกียงสี มณฑลกวางตุ้ง มณฑลกวางสี ฯลฯ และในระยะหลังสมาคมโคกหันมาร่วมมือกับกลุ่มปฏิวัติของ คองคเตอร์ซุนยัตเซ็น เช่น

ปี พ.ศ. 2443 ได้ร่วมมือกันก่อความวุ่นวายขึ้นที่ฮุยโจว (Hui chou) ในมณฑล
กวางตุ้ง เป็นเวลา 2 สัปดาห์¹

นับตั้งแต่ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2217 สมาคมองค์สามและสาขาได้เคลื่อนไหว
ไหวต่ออำนาจรัฐบาลแมนจูมาตลอด การเคลื่อนไหวของสมาคมได้ก่อให้เกิดปัญหา
นาประการแก่รัฐบาล สมาคมนี้ นับเป็นกลุ่มการเมืองที่สำคัญกลุ่มหนึ่งในสมัยราชวงศ์ชิง
การจลาจลและการก่อกบฏ

ตามตำนานของสมาคมองค์สามกล่าวไว้ว่า เมื่อแรกก่อตั้งได้แบ่งสมาคม
ออกเป็น 5 สาขาใหญ่ (five major lodges) โดยมีพระสงฆ์ทั้ง 5 เป็นผู้รับ-
ผิดชอบสาขาของสมาคมแห่งละรูป ต่อมาพ้อคามาทั้ง 5² ได้ก่อตั้งสาขาย่อยขึ้นมา
อีก 5 สาขา (five minor lodges) ดังนั้น เพื่อเป็นการระลึกถึงพระสงฆ์และ
พ้อคามา จึงมีประเพณีถือว่าสาขาของสมาคมในแต่ละท้องถิ่นจะมีอยู่มากเท่าใดก็
ตามจะมารวมเป็น 5 สาขาใหญ่และ 5 สาขาย่อย ทำหน้าที่เป็นแกนกลางของ
สมาคมในท้องถิ่นนั้น แต่ในทางปฏิบัติปรากฏว่าสมาคมไม่เคยทำเช่นนี้เลย ดู
เหมือนว่าสมาคมองค์สามจะไม่มีการประชุมอำนาจเข้าสู่องค์กรกลาง แต่ละสาขา
ในท้องถิ่นต่างมีอำนาจอิสระของตนเอง โดยมีเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ เป็น
ผู้บริหารงาน

¹ Li Chien Nung, The Political History of China 1840 - 1928, trans and edited Ssu - Yu Teng and Jeremy Ingalls (Princeton, New Jersey: D. Van Nostrand Co, 1963), pp 50, 76 - 77, 145 .

- John K. Fairbank, Edwin O. Reischauer and Albert M. Craig, East Asia The Modern Transformation (Boston: Houghton Mifflin Co, 1965), pp 158 - 163, 635 - 636 .

- L.F. Comber, op. cit, pp 20 - 31 .

² พ้อคามา 5 คนนี้ได้ช่วยเหลือพวกพระในระหว่างที่หนีการไล่ล่าของ
ทหารแมนจู และไคซาบานเขาร่วมเป็นพวกด้วย

1. หัวหน้าสาขา (the lodge master) เรียกว่า หัวหน้าภูเขาคือ เป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในสาขานั้น คุ้ดูแลรับผิดชอบงานทั้งหมด
  2. ยูแทนหัวหน้าสาขา (deputy) เรียกว่า รองหัวหน้าภูเขาคือ มีอำนาจรองลงมาปฏิบัติงานแทนหัวหน้าสาขาตามที่ได้รับมอบหมาย
  3. หัวหน้าเครื่องหอม (Incense Master) มีหน้าที่ประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ ของสมาคม
  4. เจาหน้าท่อกองระวางหน้า (Vanguard) มีหน้าที่ช่วยหัวหน้าเครื่องหอมประกอบพิธีรับสมาชิกใหม่
  5. เจาพนักงานทั่วไป มีหน้าที่ช่วยเหลือปฏิบัติงานตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่ตั้งแต่ตำแหน่งที่ 1 - 4 เรียกเจาพนักงานทั่วไปว่า คณะพนักงานแดง (red staff)
  6. ที่ปรึกษา (counsellor) เรียกว่า พัดขาว (white fan)
  7. คนส่งข่าว (messenger) เรียกว่า รองเท้าฟาง (straw sandals)
- ส่วนสมาชิกของสมาคมนี้ เรียกว่า "สี่สิบ เก้า" (49) เพราะสมาคมมีกฎข้อบังคับอยู่ 36 ข้อที่สมาชิกจะต้องปฏิบัติตาม สี่สิบ เก้า ประกอบด้วยเลข 4 และ 9 เมื่อเอา 4x9 ก็จะได้ 36

สำหรับกฎข้อบังคับ 36 ข้อนั้นระบุให้สมาชิกข้อบังคับคือสมาคม และพี่น้องร่วมสาบานไม่ให้เห็นแก่อาภิสลินจางตลอดจนถึงยศศักดิ์และตำแหน่ง แลดูว่าความดี กิจกรรมของสมาคมไปเปิดเผยให้ทางการทราบ ให้ช่วยเหลือสงเคราะห์พี่น้องร่วมสาบานในยามตกทุกข์ได้ยาก ช่วยทำงานให้ด้วยความเต็มใจ เมื่อได้รับการไหว้วาน ให้เคารพสิทธิของพี่น้องร่วมสาบาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิในทรัพย์สิน เช่น ไม่ไปบังคับเขาให้ขายสินค้าเงิน เชื้อหรือให้ยืมเงินให้ เป็นต้น ไม่ให้ประทุษณ์ผิดในทางกามต่อภรรยาบุตรของพี่น้องร่วมสาบาน และไม่ให้ก่กษิมเหงคนอ่อนแอ คนยากจน ฯลฯ ผู้ที่สมัคร เป็นสมาชิกของสมาคมต้องสาบานว่าจะปฏิบัติตามกฎข้อบังคับ 36 ข้อนี้ ในพิธีรับสมาชิกใหม่โดยสาบานไปที่ละข้อ และในตอนท้ายของกฎแต่ละข้อ จะมีคำสาปแช่งลงโทษผู้ละเมิดกฎอยู่ด้วย เช่น ขอให้

ตายทันที แล้วตกนรก วิญญาณไม่ไปผูกเกิด ขอให้ถูกฟ้าลงโทษทำลายจนตาย ขอ
 ให้ถูกเสือหรืองูกัดตาย ขอให้ถูกไฟเผาตาย ขอให้ร่างกายถลึงเป็นขี้ผึ้ง ๗ ขอ
 โทษตายควมคาม^๑ ฯลฯ จากคำสาปแช่งลงโทษเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าผู้ที่ละเมิดกฎ
 จะถูกลงโทษอย่างหนักจากพี่น้องร่วมสาขาน และยิ่ง เน้นว่าบรรพบุรุษของสมาคม
 และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจะช่วยลงโทษให้ด้วย

สรุปได้ว่าสมาคมองค์สามไม่มีการรวมอำนาจเข้าสู่องค์กรกลาง สมาคม
 มีกฎข้อบังคับที่เป็นระเบียบ วิชาการลงโทษอย่างหนักและใช้ความเชื่อทางศาสนา
 เป็นเครื่องมือในการควบคุมสมาชิกให้ปฏิบัติตามกฎข้อบังคับ การที่สมาคมไม่มีองค์กร
 กลางที่รวมอำนาจจากสาขาต่าง ๆ นั้นคง เป็นเพราะว่าสมาคมมีสาขามากมาย
 และอยู่ในหลายมณฑล การจัดการองค์กรกลางจึงทำได้ยาก และถ้าหากจะมีก็คงดูแล
 สาขาต่าง ๆ ใดไม่ทั่วถึง ดังนั้นแต่ละสาขาในท้องถิ่นต่าง ๆ จึงมีอำนาจอิสระของ
 ตนเอง อย่างไรก็ตามสาขาเหล่านี้ก็ผูกพันกันในค่านิยมมุ่งหมาย พิธีกรรมและความ
 เชื่อทางศาสนา

พิธีกรรมในการรับสมาชิกใหม่

สมาคมองค์สามมีพิธีกรรมที่น่าสนใจมากในการรับสมาชิกใหม่ เป็นพิธี
 กรรมที่ประณีต สลับซับซ้อน ประกอบด้วยสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเร่ร่อนหนีภัย
 ของบรรพบุรุษทั้งห้า (the Five Ancestors) ลอกเลียนพิธีกรรมบางอย่างของ
 วิญญาณแห่ง (ภูเข่า) เหลียงซานในนิยายเรื่อง "สุย หู จ้วน" (แปลว่านิทานริมฝั่ง-

¹ Jean Chesneaux, Secret Societies in China, in the
Nineteenth and Twentieth Centuries, trans. Gillian Nettle (Hong
 Kong: Heinemann Educational Books (Asia) Ltd, 1971), pp 23 - 27, 31.
 -L.F. Comber, op cit, pp 8, 275.
 -Frank Robertson, op cit, pp 149 - 150.
 -Wilfred Blythe, op cit, pp 22, 529 - 530.

แม่น้ำ) แฉงไวความเชื่อทางศาสนาพุทธ (มหายาน) ลัทธิเต๋า และสิ่งลึกลับเหนือธรรมชาติ ทั้งยังมีการเดินทางโดยจินตภาพอีกด้วย ขั้นตอนของพิธีกรรมในการรับสมาชิกใหม่เป็นอย่างไรนั้น จะกล่าวถึงในภายหลัง ในตอนนี้จะพูดถึงการจัดห้องที่ไซประกอบพิธีก่อน

ตามตำนานของสมาคม พระสงฆ์ทั้ง 5 ไคหลบภัยไปอยู่ที่เมืองคนหลิว (the City of Willows) และไคก่อตั้งสมาคมองค์สามขึ้น ณ ที่นั่น จึงถือกันว่าการทำพิธีรับสมาชิกใหม่จะต้องทำในเมืองคนหลิวสมมุติ ดังนั้นห้องที่ไซประกอบพิธีจึงเป็นห้องสี่เหลี่ยมผืนผ้า มีประตูอยู่ 4 ทิศ (คือทิศเหนือ, ใต้, ตะวันออกและตะวันตก) ประตูเหล่านี้จะเป็นประตูจริง ๆ หรือประตูสมมุติก็ได้ ส่วนผนังห้องจะประดับประคากว้างของต่าง ๆ ที่ไคกล่าวไว้ในตำนาน ทั้งนี้เพื่อรำลึกถึงพระสงฆ์ทั้ง 5 และวีรบุรุษของสมาคม สิ่งของเหล่านี้มีอาทิ เช่น รูปภาพ ธงต่าง ๆ ป้ายจารึกคำกลอน เป็นต้น

ประตูทาง เขาจะหันหน้าไปทางทิศตะวันออก ถัดจากประตูตะวันออกก็จะเป็นทางเขาที่หนึ่ง เรียกว่า "ประตูหง" ถอดทวยทางเขาที่สอง คือ "ประตูห้องโถงแห่งความซื่อสัตย์และคุณธรรม" ส่วนประตูที่สามมีชื่อว่า "ประตูเมืองคนหลิว" ถัดจากนั้นก็จะเป็น "วงกลมแห่งสวรรค์และโลก" "หลุมไฟ(สมมุติ)" "ก้อนหินเรียบ ๆ สามก้อน" "สะพานไม้สองแผ่น" แล้วก็มาถึงแท่นบูชาซึ่งตั้งอยู่หน้าประตู(ทิศ)ตะวันตก บนแท่นบูชาค้างแผ่นป้ายสลักรวิญญานของบรรพบุรุษทั้ง 5² ข้าง

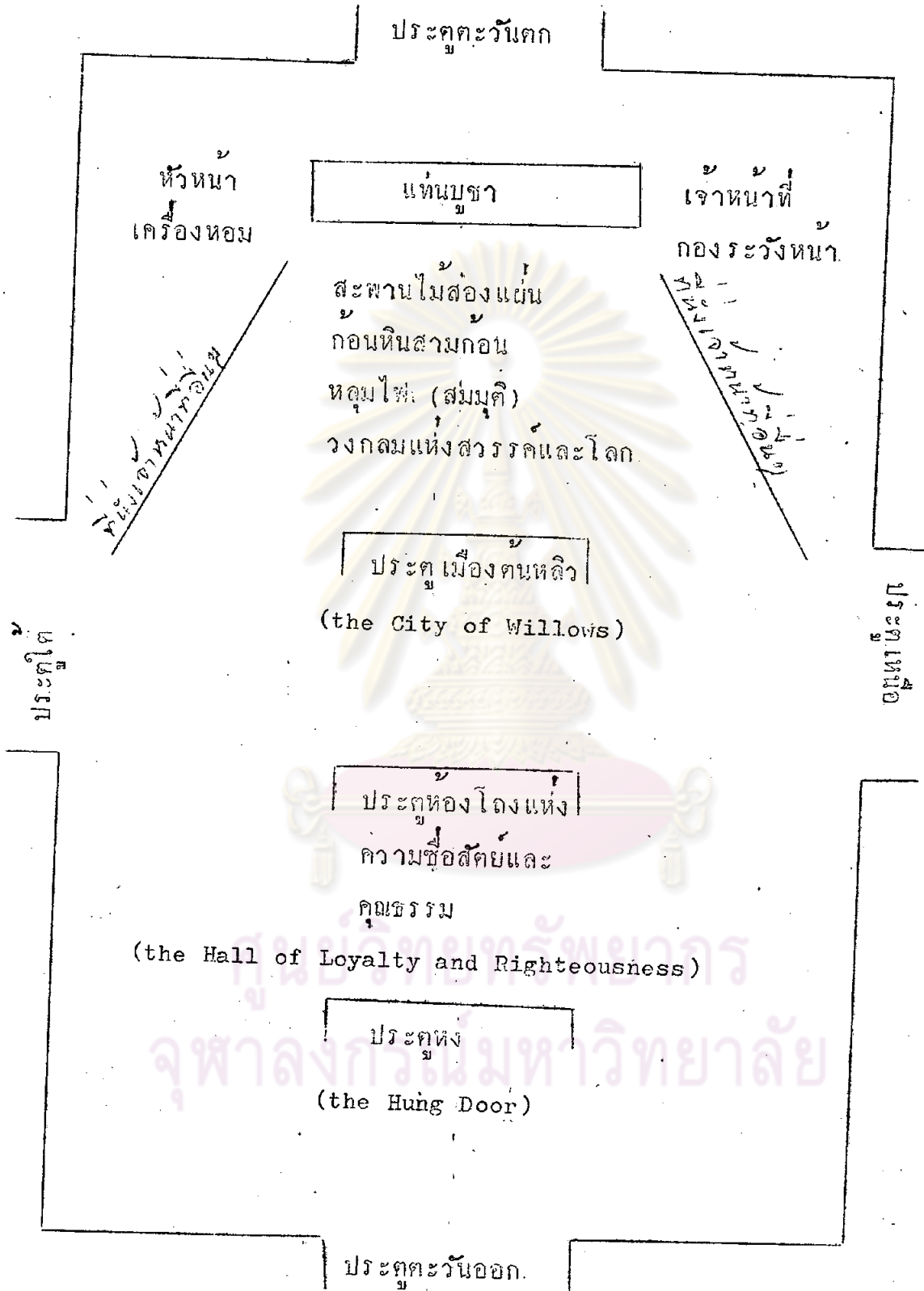
¹ ในประเทศจีนสมัยก่อนตัว เมืองที่อยู่ใกล้กำแพง เมือง มักเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าและมีประตูอยู่ 4 ทิศ

² ป้ายสลักรวิญญานเป็นแผ่นไม้ที่จารึก ชื่อ วัน เดือน ปีเกิด วันตาย ของผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว ตามความเชื่อของชาวจีน แผ่นไม้นี้จะเป็นที่สิงสถิตดวงวิญญานของผู้ตาย

หน้าแผ่นดินมีกระดาษไม่ทำสีแดง ซึ่งภายในบรรจุข่าวสารไวจนเต็ม ข่าวสารเหล่านี้แทนสมาชิกสมาคมซึ่งมีอยู่มากมายนับไม่ถ้วน รอบ ๆ กระดาษมีสิ่งของต่าง ๆ เช่น ไม้เมตร กรรไกร กระจก ลูกคิด เครื่องชั่งน้ำหนัก เครื่องเล็ก ๆ พัด ลูก-ประคำ กระจกที่แห่งความซื่อสัตย์และคุณธรรม ฯลฯ วางเรียงรายไว้อย่างเป็นระเบียบ ข้างหน้ากระดาษจะวางหมู เบ็ด ไม้ ขาว ขา เหล้า และสิ่งอื่น ๆ ที่ใช้ในกรร เช่น ไหว (เช่น ตะเกียง เทียนสีแดง กระดาษเงินกระดาษทอง ฯลฯ) ใต้แท่นบูชาทางคานขวา (หันหน้ามาทางทิศตะวันออก) เป็นที่นั่งของหัวหน้า เครื่องหอม ส่วนทางคานซ้าย เป็นที่นั่งของเจ้าหน้าที่กองระวังหน้า เจ้าหน้าที่สองคนนี้จะเป็นผู้ทำพิธีรับสมาชิกใหม่ สำหรับที่นั่งของเจ้าหน้าที่สมาคมคนอื่น ๆ นั้นจะอยู่ในบริเวณตั้งแต่ "วงกลมแห่งสวรรค์และโลก" เขาไปจนถึง "สะพานไม้สองแผ่นดิน" โดยที่นั่งเหล่านี้จะตั้ง เรียงรายอยู่ทั้งสองฟาก (ภาพในหน้าต่อไป)

พิธีกรรมในการรับสมาชิกใหม่นั้นนอกจากจะจัดขึ้นในที่ทำการของสมาคมแล้ว อาจจะไปทำพิธีกันในป่าหรือบนภูเขาก็ได้ โดยใช้หวาย กิ่งไม้ และเชือก ซึ่งบริเวณใดบริเวณหนึ่งให้เป็นห้องสี่เหลี่ยมผืนผ้า แล้วตกแต่งบริเวณนั้นให้มีลักษณะเหมือนกับที่ไคบรรยายมา

ผู้ที่สมัคร เป็นสมาชิกของสมาคมจะต้องมีสมาชิก เก้าคนใดคนหนึ่ง เป็นผู้รับรอง และสมาชิกใหม่จะนั่งรอเขาที่ชื่ออยู่ที่หน้าประตู พิธีเริ่มขึ้นขึ้นโดยหัวหน้า เครื่องหอม เดินมาที่หน้าประตู ขานชื่อสมาชิกใหม่ แล้วเล่าประวัติ พิธีกรรมตลอดจนถึง เรื่องราวอื่น ๆ ของสมาคมให้สมาชิกใหม่ฟัง จากนั้นหัวหน้า เครื่องหอม จะเดินกลับมาที่หน้าแท่นบูชา ทำพิธี เช่น ไหวบรรพบุรุษทั้งห้า อัญเชิญเทพเจ้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ และวิบุรุษของสมาคมให้มารับรู้ว่าสมาคมจะทำพิธีรับสมาชิกใหม่ และขอให้สมาคมประสบความสำเร็จในการทำงานตามจุดหมายที่ไคตั้งไว้ ถ้ากลับต่อมา เจ้าหน้าที่กองระวังหน้าจะเดินมาที่หน้าประตู แล้วส่งสัญญาณเขาไปภายใน หัวหน้า เครื่องหอมก็จะส่งคนออกมาดู คนผู้นี้จะกลับมารายงานว่า เจ้าหน้าที่กองระวังหน้าจะขอสนทนากับบรรพบุรุษทั้งห้า เพื่อขออนุญาตนำผู้คนมาสมัคร เป็นสมาชิกใหม่ของสมาคม

แผนผังแสดงการจัดห้องที่ใช้ประกอบพิธีในการรับสมาชิกใหม่

เมื่อหัวหน้าเครื่องหอมอนุญาตแล้ว เจาหนาทีกองระวังหนาก็จะเดิน
 ผ่านประตูต่าง ๆ มาจนถึงหน้าแท่นบูชา จากนั้นการถาม - ตอบระหว่างเจาหนาท
 ที่ทั้งสองก็จะเริ่มขึ้น โดยหัวหน้าเครื่องหอมเป็นผู้ตั้งคำถาม และเจาหนาทีกองระ
 วังหน้าเป็นผู้ตอบ คำถามทั้งหมดมีอยู่ 333 ข้อ ใจความของคำถามจะเกี่ยวกับจุด
 ประสงค์ที่มา มาจากไหน การเดินทางเป็นอย่างไร หน่ออะไรบ้างในระหว่าง
 ทาง และถามถึงเรื่องราวอื่น ๆ ของสมาคม เจาหนาทีกองระวังหนาก็จะตอบว่า
 มาจากทางทิศตะวันออก ใต้น้ำผู้กล่าวหาจำนวนมากมาสมัคร เป็นสมาชิกของ
 สมาคม เพื่อร่วมอุดมการณ์กลางราชวงศ์ชิง พันฟูราชวงศ์หมิง จะประพฤติตาม
 เจตนารมณ์ของข้า และยังมีอยู่ในคุณธรรม จากนั้นจะพรรณนาถึงการ เดินทาง
 ในตอนแรกจะพูดถึงการเดินทางบก พรรณนาว่าผ่านสถานที่อะไรบ้าง ต่อมาจะลง
 เรือ คัดข้ามทะเล แล่นเรือมาจนถึง เมืองท่าแห่งหนึ่ง ก็เดินทางขึ้นไปท่อง เทียบ
 บณูเขา และเก็บคนไม้คักคี่สัตว์มา 108 ชนิด แล้วลงเรือเดินทางต่อไปจนถึง
 "ตลาดแห่งสันติภาพที่ยิ่งใหญ่" (Market of the Great Peace) ขึ้นจากเรือ
 เดินข้ามสะพานไม้สองแฉกมายังตัวตลาด ข้าง ๆ สะพานไม้นี้มีคนพลัมและคนพีช
 อย่างละ 1 คน คนหนึ่งมีผลอยู่ 72 ลูก อีกคนหนึ่งมีเพียง 36 ลูก จากนั้นเดิน
 ทางต่อไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งมาถึงประตูหนึ่ง เขาไปในห้องโถงแห่งความซื่อสัตย์
 และคุณธรรม เดินต่อไปจนถึงวงกลมแห่งสวรรค์และโลก เขาไปในเมืองคนหลิว
 ท่อง เทียบไปทั่ว เมือง ผ่านวัดวาอาราม สระน้ำ สวนพีช สวนพลัม และทุ่งนา
 72 แห่ง ต่อไปก็เป็นคำถาม - คำตอบเกี่ยวกับ เรื่องอื่น ๆ ของสมาคม เช่น ตะ
 เกียง ธงทั้งห้าของสมาคม การสาบานเป็นพี่น้องกัน เป็นต้น คำถาม - คำตอบ
 จะมาจบที่การ เดินทางผ่านภูเขไฟ แล้วมาถึงศาลาคอกไม้แดงซึ่ง เป็นที่รวมของ
 วัชรบุรุษจากสี่ทางทะเล (the four seas)

หลังจากที่การถาม - ตอบ 333 ข้อ เสร็จสิ้นลงแล้ว หัวหน้าเครื่อง
 หอมจะมอบกระบี่และธงไทแก่เจาหนาทีกองระวังหน้า และพูดว่าบรรพบุรุษทั้งห้า
 ยินยอมให้มีการ รับสมาชิกใหม่ตามคำขอของ เจาหนาทีกองระวังหน้า หากพบว่าผู้
 สมัครคนใดเป็นคนซื่อสัตย์ ก็ให้เขาเมืองคนหลิว ในทางตรงกันข้าม ถ้าผู้ใดไม่

ชื่อเสียง ก็ให้ประหารชีวิต เสียยกกระบี่เล่มนี้ (กระบี่และธง เป็นสัญลักษณ์ในการมอบหมายอำนาจ)

เจ้าหน้าที่กองระวางหน้าถือธงและกระบี่ไว้ เดินมาที่หน้าประตูห้อง จากนั้นผู้สมัคร เป็นคู่ ๆ ในมือของแต่ละคนมีรูปที่จุดแล้ว พวกนี้ เดินลอดผ่านโค้ง ค่ายของประตูทั้งสาม คือ ประตูทอง ประตูทองโถงแห่งความซื่อสัตย์และคุณธรรม ประตูเมืองคนหลิว ทุก ๆ ประตูผู้สมัครจะถกเจ้าหน้าที่ที่เฝ้าประตูถามว่า อะไรแข็งกว่า กระบี่หรือคอของท่าน ผู้สมัคร เขา เป็นสมาชิกของตอบว่าคอแข็งกว่า ซึ่งมี ความหมายว่า แม้กระทั่งความตายก็ไม่สามารถบังคับให้พวกคุณ เปิดเผยความลับของสมาคม เมื่อผ่านประตูทั้งสามแล้ว หัวหน้า เครื่องหอมก็จะอ่านกฎข้อบังคับ 36 ข้อ ให้สมาชิกใหม่สาบานตามไปที่ละข้อจนครบ จากนั้นสมาชิกใหม่ก็จะจับรูปในมือโดยไขว้ชี้ตกลงกับพื้น และกล่าวว่าหากคนละคำสาบาน ก็ขอให้ดับสิ้นไป เหมือนกิ่ง ฐูปอกนี้ ต่อจากนั้นสมาชิกใหม่ เดินผ่านวงกลมแห่งสวรรค์และโลก ผ่านหลุมไฟ (สมมุติ) ซามกอนหิน 3 ก้อน ขึ้นสะพานใบสองแผ่น มาถึงแท่นบูชา สมาชิกใหม่เอา เข็มแทงปลายนิ้วกลางมือซ้าย ให้เลือดหยดลงไปในห้องที่บรรจุสุรา แล้วดื่มคนละจิบ จากนั้นหัวหน้า เครื่องหอมฆ่าไก่ 1 ตัว ไก่ตัวนี้แทนอาชี (ซึ่งแปลว่า เจ็ด) ซึ่งตามตำนานกล่าวว่า เป็นพระสงฆ์ที่ทรยศออกทางลับของวัดเส้าหลิน ให้แก่กองทัพทหารหลวง ทำให้วัดถูกเผาและพระสงฆ์ในวัดถูกฆ่าตายไป 100 กว่ารูป สมาชิกใหม่เอามือแตะซากไก่ แล้วคลานลอดผ่านโคแท่นบูชา การทำเช่นนี้มีความหมายว่าทุกคนได้เกิดใหม่ในครอบครัวหง มีฟ้าเป็นบิดา ส่วนมารคานั้นคือดิน แล้วสมาชิกใหม่สาบาน เป็นพี่น้องกัน ขอร่วมทุกข์ร่วมสุขไปจนตาย ในขณะที่สาบานกันนั้นจะอัญเชิญพระเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ มา เป็นสักขีพยานด้วย และกล่าวสาบานว่าจะร่วมมือกันล้มล้างราชวงศ์ซิง พื้นฟูราชวงศ์หมิง อีกทั้งจะรักษาความลับของสมาคมไว้อย่าง เคร่งครัด พิธีกรรมในการรับสมาชิกใหม่ก็เสร็จสิ้นลง และ

ผู้สมัครก็ได้เป็นสมาชิกโดยสมบูรณ์ของสมาคมองค์สาม¹ จะเห็นได้ว่าพิธีกรรมในการรับสมาชิกใหม่ของสมาคมประกอบด้วยสัญลักษณ์ต่าง ๆ รวมทั้งคุณลักษณะอีกหลายประการผสมผสานกัน

เครื่องหมายและภาษาลับของสมาคม

เนื่องจากว่า เป็นสมาคมลับที่ดำเนินการต่อหน้ารัฐบาล อีกทั้งยังมีสาขาและสมาชิกมากมายกระจัดกระจายอยู่ตามมณฑลต่าง ๆ ดังนั้นสมาคมองค์สามจึงต้องมีภาษาและเครื่องหมายต่าง ๆ ของตนเอง เพื่อป้องกันมิให้บุคคลภายนอกล่วงรู้ถึงกิจกรรมของสมาคม และเพื่อให้สมาชิกซึ่งมีอยู่มากมายจนอาจจะจกจำพวกเดียวกันเองไม่ได้ สามารถติดต่อสื่อสารกันได้ในยามที่พบกัน

เครื่องหมายที่คิดขึ้นก็ได้มาจากอิริยาบถ ตลอดจนถึง เครื่องใช้ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น วิธีปั้นกลองสุบยา การปั้นถ้วยชา การใช้ตะเกียบ การคมมือ การสัมผัสมือ การแต่งกาย ตลอดจนถึงท่าทีและจังหวะในการเดิน เป็นต้น ส่วนภาษาลับของสมาคมก็มีคำกลอน คำปริศนา ที่ใช้โต้ตอบกัน และยังมีตัวอักษร (character) ที่สมาคมคิดขึ้นเอง โดยอาจจะลดจำนวนขีดของตัวอักษรที่ใช้กันอยู่ทั่วไปให้น้อยลง คงไว้เพียงบางส่วนเท่านั้น บางครั้งก็เขียน

¹W.A. Pickering, "Chinese Secret Societies and their Origin", part I, J.R.A.S.S.B. (Vol III, 1879), pp 1 - 18 .

Jean Chesneaux, op cit, pp 16 - 23, 32.

Frank Robertson, op cit, pp 151 - 161 .

L.F. Comber, op cit, pp 8 - 11 .

Wilfred Blythe, op cit, pp 527 - 532 .

คันพิซและคนพลัม เป็นสัญลักษณ์ของ ลัทธิ เคาแทนความ เป็นอมตะ และ เลข 36, 72, 108 เป็นเลขศักดิ์สิทธิ์ของ ลัทธินี้ ส่วนสัญลักษณ์ทางศาสนาพุทธที่อยู่ในพิธีกรรมนี้ก็มี อาทิเช่น การเอ่ยอ้างถึง พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวรและ เทพเจ้าอื่น ๆ

ตัวอักษรหลาย ๆ ตัวรวมกันเข้าเป็นคำเดียว ประดิษฐ์ตัวอักษรขึ้นใช้เองก็มี หรือ บางครั้งก็ใช้คำรหัส เช่น "ศักรู" หมายถึง "เจ้าพนักงานปกครอง", "กระแสดม" หมายถึง "ตำรวจ", "ลมหาย" ก็คือ "กองทัพหลวง"¹ เป็นต้น

พิธีกรรม การจัดการ กฏข้อบังคับ เครื่องหมาย และภาษาต้นของ สมาคมองค์สามที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ มีอิทธิพลอย่างมากต่อบรรดาสมาคมลับที่ชาวจีนอพยพไคตั้งขึ้นในประเทศต่าง ๆ เช่น ประเทศไทย เขมร เวียดนาม สิงคโปร์ มาเลเซีย และสหรัฐอเมริกา ฯลฯ สมาคมลับชาวจีนในประเทศเหล่านี้ไคลอกเลียนแบบอย่างของสมาคมองค์สามมาใช้ ยังผลให้สมาคมลับชาวจีนในดินแดนโพ้นทะเลมีรูปแบบส่วนใหญ่คล้ายคลึงกับสมาคมองค์สาม จะแตกต่างกันก็เฉพาะแต่รายละเอียดปลีกย่อยบางประเด็นเท่านั้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ Jean Chesneaux, op cit, pp 27 - 30 .

L.F. Comber, op cit, pp 14 - 18 .